

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: J.Š., narozený ... , bytem ...

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, IČ 00551023, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2,

v řízení o žalobě ze dne 30.4.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.3.2018 č.j. MPSV-2018/58732-915 o příspěvek na živobytí,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce a žalovaný. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i

fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech pomoci v hmotné nouzi rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 22.3.2018.

2. **Včasnou žalobou** ze dne 30.4.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.3.2018 č. j. MPSV-2018/58732-915, jehož kopii připojil, protože s ním nesouhlasí, neboť dle něho se neopírá o právníká a zákonná ustanovení k tomuto vydaná, nedokáže se vypořádat s námitky odvolatele (tj. žalobce), popírá logiku věci a jednotlivá zákonná ustanovení jsou vykládána soukromím neodborným názorem, nemající podporu v právních předpisech k tomuto vydané. Tedy jde o rozhodnutí proti správnímu řádu, nedodržující právní rámec, odepírající základní práva a diskriminující osobu. Dále namítal, že žalovaný vůči jeho osobě nemůže použít částku živobytí v částce existenčního minima za použití § 24 odst. 1 písm. c) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen **zákon**), neboť při podání žádosti o příspěvek na živobytí, žalobce žádné nezletilé děti neměl a v § 24 odst. 1 písm. c) zákona se jasně uvádí – a dluží výživné pro nezletilé dítě. Žalovaný považoval za důležité mu vysvětlit, že není podstatné, že jeho dcera, byla v měsíci listopad 2017 při podání žádosti o příspěvek na živobytí již zletilou osobou, podstatné je, že dluh na výživném vznikl v době její nezletilosti. Tímto se odvolací správní orgán (tj. žalovaný) vypořádal s jeho námitkou, že zákon hovoří o dluhu na výživném pro nezletilé dítě a jeho dcera nezletilým dítětem není. Toto odůvodnění jeho námitky, žalobce nemůže přijmout, neboť toto odůvodnění se nemůže opřít o zákonné ustanovení k tomuto vydané, odporuje principu dobré správy, navíc je smutné, že žalovaný nechápe ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona, kde se jasně uvádí - a dluží na výživném pro nezletilé dítě, toto ustanovení je tak logické, že nepotřebuje další právní výklad. Aby se žalovaný mohl vypořádat s mou námitkou, muselo by být v ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona, uvedeno - a má dluh na výživném k zletilé osobě, který vznikl v době její nezletilosti, což na návaznosti na další právní předpisy ani uvedeno být nemůže. Proto trval na tom, že se žalovaný nedokázal vypořádat s odvolacími námitkami navíc schválně a úmyslně podvodním jednáním mu brání k jeho zákonným a ústavním právům, neboť takové odůvodnění, které popírá zákonnost a logičnost a vnucují občanům lživé matoucí odůvodnění, není nevzdělanost nebo neodbornost žalovaného, ale úmyslně podvodně matoucí jednání za účelem občanovi zabránit k jeho zákonným právům. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a pro překročení žalovaným zákonem stanovené meze a jejich zneužití a vrácení věci žalovanému s tím, že žalovaný je vázán právním stanoviskem soudu.
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 22.3.2018 č.j. MPSV-2018/58732-915** žalovaný podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **správní řád**) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky - Krajské pobočky v Karlových Varech (dále jen **ÚP**), ze dne 2.2.2018 č. j. 2863/2018/ASS, kterým rozhodl ÚP přiznat dávku příspěvek na živobytí ve výši 2 200 Kč měsíčně od listopadu 2017 a potvrdil uvedené rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že ÚP rozhodl od měsíce listopadu 2017 žalobci přiznat dávku příspěvek na živobytí ve výši 2 200 Kč měsíčně, což mu sdělil nejprve oznámením ze dne 18.12.2017 a po podání námitek žalobce vydal rozhodnutí ze dne 2.2.2018, proti němuž podal žalobce odvolání. Odvolací správní

orgán, tj. žalovaný, přezkoumal napadené rozhodnutí a přezkoumal řízení předcházející jeho vydání a konstatoval, že potvrzuje napadené rozhodnutí a odvolání zamítá, neboť ÚP při vydání rozhodnutí přiznat žalobci dávku příspěvek na živobytí ve výši 2 200 Kč měsíčně od listopadu 2017, postupoval v souladu se zákonem. Žalovaný odkázal na obsah spisové dokumentace i aplikační program automatizovaného zpracování údajů hmotné nouze, z nichž vyplývá, že žalobce doložil nájemní smlouvu uzavřenou dne 1.11.2017 na dobu určitou do 1.11.2018 mezi ním a paní G.J. na byt na adrese ..., od 7.11.2016 do 1.11.2017 byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody; od 7.11.2017 byl považován za osobu dočasně práce neschopnou (potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti prozatím doloženo do 23.2.2018) a dle tiskopisu „Prohlášení o stanovené výživovací povinnosti a jejím plnění“, který žalobce vyplnil a podepsal, dluží na výživném určeném pro dceru T.B. 20 100 Kč, když výživné bylo stanoveno ve výši 1 000 Kč, výše pravidelné měsíční úhrady činí 300 Kč - v tiskopise je uvedeno: „Do kolonky Dluh uveďte výši Vašeho dluhu na výživném vůči nezletilému dítěti, pokud se jedná o zletilé dítě, pak výši dluhu, který vznikl v době jeho nezletilosti.“ Dále byla citována příslušná ustanovení zákona a to § 2 odst. 2 písm. a), § 21, § 23 písm. a) a § 24 odst. 1 písm. c).

Žalovaný také uvedl k námitkám žalobce, že jeho dcera T. B. dosáhla věku 18 let dne ..., přičemž dluh na výživném žalobci dle něho ve výši 20 100 Kč vznikl v době její nezletilosti a není podstatné, že uvedená dcera byla v měsíci listopadu 2017 již zletilou osobou, dluh tím nezanikl, protože podstatné je, že dluh na výživném vznikl v době nezletilosti dcery. Proto je žalobce osobou, která v době podání žádosti o dávku příspěvek na živobytí dluží na výživném pro nezletilé dítě částku vyšší než trojnásobek měsíční splátky stanovené rozhodnutím soudu. Současně se u žalobce nemůže jednat o osobu, které vznikl dluh na výživném až po podání žádosti o příspěvek na živobytí a která z důvodu nedostatečného příjmu podala soudu návrh na zrušení nebo snížení výživného, a to právě z důvodu, že v měsíci podání žádosti o dávku příspěvek na živobytí, tedy v měsíci listopadu 2017, činil dluh na výživném částku vyšší než trojnásobek měsíční splátky stanovené rozhodnutím soudu.

Rovněž bylo uvedeno, že žalovaný nahlédnutím do aplikačního programu automatizovaného zpracování údajů hmotné nouze ověřil, že naposledy byla žalobci odejmuta dávka příspěvek na živobytí ode dne 1.5.2016 a v době odejmutí dávky příspěvek na živobytí byl považován za osobu, která dluží na výživném částku vyšší než trojnásobek měsíční splátky stanovené rozhodnutím soudu, proto částka živobytí žalobce byla tudíž také stanovena ve výši 2 200 Kč (měsíčně), žalovaný tudíž žádnou z odvolacích námitek žalobce neuznal důvodnou.

4. **Žalovaný** ve svém obsáhlém vyjádření k žalobě dne 25.5.2018 uvedl mimo jiné, že souhlasí s tím, aby bylo rozhodnuto o věci samé bez nařízení jednání a závěrem navrhl zamítnutí žaloby, protože při rozhodování byl dodržen postup předepsaný správním řádem, včetně dodržení základních zásad správního řízení, nestranností přístupu jednotlivých úředních osob činících úkony ve věci apod.; nejednalo se o úmyslné a podvodné jednání, žalobci nebylo bráněno k přístupu k jeho zákonným a ústavním právům. Dále bylo uvedeno, že bylo vycházeno z dikce ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona, v němž je uvedeno, že osoba dluží na výživném pro nezletilé dítě, což znamená, že se dle podle tohoto ustanovení postupuje u osob, u kterých vznikl dluh na výživném vůči nezletilému dítěti (je lhostejno, zda dluh vznikl vůči nezletilému dítěti v minulosti či v aktuálním čase). Pokud by dluh na výživném vznikl vůči dítěti zletilému, nebylo by ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona

pro stanovení částky živobytí osoby použito. Dikce ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona je v souladu s obecnými principy týkajícími se vyživovací povinnosti rodičů vůči dětem, odpovídá zákonu č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, kdy se dle ustanovení § 613 právo na výživné nepromlčuje, práva na jednotlivá opětuující se plnění však promlčení podléhají. Promlčení však znamená pouze to, že po uplynutí zákonem stanovené lhůty může dlužník promlčení úspěšně namítnout, čímž se dluh stává soudně nevymahatelným, avšak k zániku závazku jako takovému nedošlo a dluh tedy trvá i nadále. Proto žalovaný setrval na názoru, že žalobce byl za osobu, uvedenou v ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona, považován v souladu se zákonem.

Sám žalobce do příslušného tiskopisu „Prohlášení o stanovené vyživovací povinnosti a jejím plnění“ (dále jen „**Prohlášení**“) sdělil, že k měsíci listopadu 2017 byl osobou dlužící na výživném 20 100,- Kč s tím, že byla stanovena povinnost úhrady výživného v měsíční výši 1 000,- Kč. Příslušné poučení k vyplnění této rubriky („Prohlášení“) je ostatně uvedeno v informacích na tiskopisu, konkrétně: „V tabulce uveďte informace o vyživovacích povinnostech a jejich plnění vůči nezletilým dětem, vůči kterým máte stanovenou vyživovací povinnost. Dále uveďte informace o vyživovacích povinnostech a jejich plnění vůči všem zletilým dětem, vůči kterým máte dluh na výživném vzniklý v době jejich nezletilosti.“

5. Z obsahu zaslaného **správního spisu** vedeného žalovaným v této věci i z vyjádření žalovaného k žalobě vyplývá, že skutečnosti v nich uvedené odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22.3.2018 bylo žalobci dle založené doručenky doručeno dne 6.4.2018. Založeno je mimo jiné i usnesení Okresního soudu v Chebu ze dne 6.2.2018 č.j. 16 E 5005/2005-137 ohledně výkonu rozhodnutí srážkami ze mzdy v rámci vymáhání výživného (vyrozumění ÚP o tom, že usnesením uvedeného soudu ze dne 24.3.2005 č.j. 16 E 5005/2005-9 byl nařízen výkon rozhodnutí ze mzdy povinného, tj. žalobce, k uspokojení přednostní pohledávky oprávněné, tj. T.B., nar. ...), z něhož vyplývá, že nadále je předmětem výkonu rozhodnutí dlužné výživné k 31.1.2017 ve výši 199 500 Kč a od 1.2.2018 běžné výživné ve výši 1 500 Kč měsíčně počínaje dnem následujícím (naposledy byl vyčíslen nedoplatek na výživném k 30.4.2012 ve výši 28 500 Kč, dále nárok za období od 1.5.2012 do 31.1.2017, tj. 57 měsíců po 1 500 Kč = 85 500 Kč – za toto období nebyla plátcem mzdy uhrazena žádná částka); pořadí vymáhané pohledávky se řídí dnem 1.4.2005. Ze založeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Plzni č.j. 10Co 414/2015-213 ze dne 14.12.2015 vyplývá, že výrokem I. byl potvrzen rozsudek soudu I. stupně, tj. Okresního soudu v Chebu, ze dne 17.9.2015 č.j. 15 P 2/2000-150, jímž bylo otci, tj. žalobci, sníženo výživné na nezletilou dceru T.B. s účinností od 16.9.2014 na částku 1.000,-Kč měsíčně.
6. **Žalobce dne 11.6.2018** v podání doručeném zdejšímu soudu dne 13.6.2018 souhlasil s tím, aby soud rozhodl ve věci samé bez jednání a setrval na svých názorech vyjádřených v žalobě ohledně hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného. Dle něho nelze dluh na výživném pro nezletilé dítě zaměňovat s dluhem, vzniklým vůči nezletilému dítěti v minulosti či v aktuálním čase, neboť v tomto případě chybí nezletilé dítě. Vyjádřil, že žalovanému je velmi dobře známo, že byl osobou, které vznikl dluh na výživném pro tenkrát nezletilou dceru až po podání žádosti o příspěvek na živobytí a která z důvodu nedostatečného příjmu podala soudu návrh na snížení výživného, čemuž bylo vyhověno a sníženo se zpětnou platností z částky 1500,-Kč na 1000,-Kč měsíčně. Žalovaný však na to nereagoval a po celou dobu mu vyplácel příspěvek na živobytí v částce existenčního

minima. Považuje proto názory žalovaného ve vyjádření za matoucí nemaje podporu v právních předpisech a jakékoliv svévolné posuzování a poukazování na věci jiné se dá chápat jako přímé diskriminování občana a zneužití státní moci proti jedinci.

7. Následně **žalovaný v podání ze dne 29.6.2018** setrval na svém původním vyjádření k věci a dále uvedl, že pokud by i v minulosti byl žalobce považován za osobu v hmotné nouzi, které vznikl dluh na výživném až po podání žádosti o příspěvek na živobytí a která z důvodu nedostatečného příjmu podala soudu návrh na zrušení nebo snížení výživného, neovlivnilo by toto stanovení částky živobytí na základě žádosti o dávku příspěvek na živobytí ze dne 8.11.2017. Při hodnocení nároku a výše dávky příspěvek na živobytí na základě žádosti podané dne 8.11.2017 je žalobce považován za osobu, která v době podání žádosti o dávku příspěvek na živobytí (měsíc listopad 2017) již dluží na výživném částku vyšší než trojnásobek měsíční splátky stanovené rozhodnutím soudu. Proto je částka živobytí stanovena v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 písm. c) zákona ve výši existenčního minima.
8. Poté **žalobce v podání ze dne 16.7.2018** uvedl mimo jiné, že žalovaný se opět nedokázal vypořádat z jeho námítky a nedokázal zákonně vysvětlit, jak se dobral ke svému vyjádření (je lhostejno, zda dluh vznikl vůči nezletilému dítěti v minulosti či v aktuálním čase). Dále poukázal na skutečnost, že jeho dcera byla již tři měsíce před podáním žádosti plnoletá, a na skutečnost, že dluh na výživném vznikl až po podání žádosti o příspěvek na živobytí, kdy na to žalovaný vůbec nereagoval, i když mu to nařizovali rozsudky správního soudu v Plzni. Také uvedl, že ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona je s ohledem na občanský zákoník dáno srozumitelně a logicky a věta dluh na výživném pro nezletilé dítě nelze zaměňovat s dluhem, vzniklým vůči nezletilému dítěti v minulosti či v aktuálním čase, neboť v tomto případě chybí nezletilé dítě. S ohledem na další právní předpisy je titulování zletilý nebo nezletilý právně důležitý. Toto zabraňuje i dvojitému trestání, kdežto osobní názor či výklad ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) zákona žalovaným, je cíleně zaměřený na dvojí trestání.
9. **V podání ze dne 15.8.2018 žalovaný** k triplice žalobce ze dne 16.7.2018 pouze uvedl, že se k ní nebude vyjadřovat, neboť v ní nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti nebo argumenty, proto i nadále setrval na svém původním vyjádření a žádal, aby žaloba byla zamítnuta.
10. Dle **§ 2 odst. 2 písm. a) zákona** se osoba nachází v hmotné nouzi, není-li dále stanoveno jinak, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24), přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejich základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.
11. Podmínky nároku na příspěvek na živobytí jsou uvedeny v **§ 21 odst. 1 zákona**, dle něhož nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.
12. Dle **§ 23 písm. a) zákona** výše příspěvku na živobytí činí, není-li dále stanoveno jinak, za kalendářní měsíc rozdíl mezi částkou živobytí osoby (§ 24 odst. 1) a příjmem osoby (§ 9 odst. 2), není-li osoba společně posuzována s jinými osobami (§ 2 odst. 1).

13. Podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona částka živobytí osoby činí u osoby, která není uvedena v písmenu a) a dluží na výživném pro nezletilé dítě částku vyšší než trojnásobek měsíční splátky stanovené rozhodnutím soudu, nebo vyšší než částku, která by připadala na 3 měsíce, je-li plnění vyživovací povinnosti stanoveno jiným způsobem, částku existenčního minima, nejde-li o osobu, které vznikl dluh na výživném až po podání žádosti o příspěvek na živobytí a která z důvodu nedostatečného příjmu podala soudu návrh na zrušení nebo snížení výživného; zvýšení částky živobytí podle § 25 až 28 a § 30 této osobě nenáleží.
14. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl v této věci bez nařízení jednání, jelikož s tímto postupem souhlasil žalobce i žalovaný. Zároveň se soud omlouvá za délku soudního řízení způsobenou objektivními okolnostmi.
15. V této věci se podanou žalobou domáhal žalobce zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného z důvodů v ní uvedených. Soud však neshledal ze strany správních orgánů, tj. žalovaného a ÚP, taková pochybení, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí žalovaného i ÚP jsou srozumitelná i přezkoumatelná. Žalovaný se ve svém rozhodnutí vypořádal dostatečným způsobem s odvolacími námitkami žalobce uplatněnými v odvolání ze dne 19.2.2018, ač žalobce je přesvědčen o opaku. Žalobní body uplatněné v žalobě proto ani soud neshledal důvodnými, i když je žalobce přesvědčen, že mu měl být od listopadu 2017 přiznán příspěvek na živobytí ve výši životního minima a nikoli pouze existenčního minima, protože § 24 odst. 1 písm. c) zákona hovoří o dluhu na výživném pro nezletilé dítě a dne 8.11.2017, kdy podal žádost o příspěvek na živobytí, žádné nezletilé dítě neexistovalo. Dle žalobce je podstatné, že dluh na výživném vznikl v době nezletilosti dcery, ale zákon hovoří o dluhu na výživném pro nezletilé dítě a tím jeho dcera již není. Žalovaný stejně jako soud však musí vycházet z platné právní úpravy, přičemž rozhodující je, že dluh na výživném pro dceru T., která dosáhla 18 let věku a tedy zletilosti dne 15.8.2017, žalobci vznikl v době její nezletilosti a tento dluh v různé výši nepochybně trvá řadu let, jak je zřejmé i ze založeného shora citovaného usnesení Okresního soudu v Chebu ze dne 6.2.2018 č.j. 16 E 5005/2005-137, přičemž příslušný exekuční spis byl založen již v roce 2005. Sám žalobce uvedl v řízení o žádosti o příspěvek na živobytí v tiskopisu „Prohlášení“ dne 20.11.2017, že na dceru T. má hradit výživné 1000 Kč měsíčně, výše pravidelné měsíční úhrady 300 Kč a dluh 20100 Kč. Z uvedeného je zcela zřejmé, že žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 písm. c) zákona shora citovaného, protože není rozhodné, že dcera žalobce v době podání jeho žádosti o předmětný příspěvek již nebyla nezletilá, neboť rozhodující skutečností je to, že dluh na výživném žalobci vznikl v době její nezletilosti a nezaniká a tedy ani nezanikl dosažením zletilosti dcery, jak ostatně správně podotkl i žalovaný. V této věci není ani rozhodující celková výše dluhu žalobce na výživném pro dceru T., ale ta skutečnost, že se jedná o částku vyšší než trojnásobek měsíční splátky stanovené rozhodnutím soudu; dle pravomocného rozhodnutí soudu od 16.9.2014 činilo výživné 1.000,-Kč měsíčně, jak uvedeno shora, tedy více jak 3.000,-Kč, neboť se jedná o částku převyšující 20.000,-Kč.
16. Je toliko věcí žalobce, že si příslušná ustanovení zákona vykládá pouze ve svůj prospěch a nepřipouští, že názor žalovaného vyjádřený v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se soud plně ztotožňuje a pro stručnost na jeho obsah odkazuje, je v souladu s platnou právní úpravou. Není tedy sporu o tom, že dluh na výživném pro nezletilou, nyní již zletilou, dceru v době rozhodování ÚP i žalovaného existoval, přičemž dluh existoval i v době podání samotné žádosti o příspěvek na živobytí, a žalobci byla tato skutečnost

bezesporu známa, jak je patrné i z údajů, které žalobce uvedl např. ve výše citovaném „Prohlášení“.

17. Ze shora uvedených důvodů soud žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). Soud napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22.3.2018 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, neboť žalobce neprokázal, že splňuje podmínky pro přiznání vyšší částky příspěvku na živobytí než ve výši existenčního minima a žalovaný se vypořádal dostatečným způsobem i s jeho odvolacími důvody proti rozhodnutí ÚP ze dne 2.2.2018, které neshledal důvodnými, stejně jako soud neshledal důvodnou žalobu žalobce.
18. Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.). Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

Plzeň 29. dubna 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně